

[Albrechtsen]

skulle lykkes for regeringen at få mildnet tankerne om at give EF-Parlamentet en større indflydelse lidt.

Alle må vel i dag give mig ret i, at det var en fejltagelse at indføre de direkte valg til dette frustrerede Parlament, som nogle så glimrende har kaldt det. Det Parlament helmer jo ikke, før det får magt; der er faktisk kun én sag, der optager Parlamentet mere, det er spørgsmålet om parlamentsmedlemmernes lønninger, tillæg osv.

Ind imellem kunne man godt fristes til ikke at tage dette Parlament og dets krav så frygtelig alvorligt, for det er jo en temmelig komisk sag, men bl.a. gennem den uhyrlige indflydelse, Parlamentet har fået på budgetlægningen, har man allerede rakt Parlamentet en lillefinger; nu er man i færd med at række Parlamentet hånden, og det, Parlamentet går efter, er at tage hele armen.

En endnu mere alvorlig sag er det indre marked. Topmødets forslag vil, som det foreligger nu, åbne for en flom af forslag om fjernelse af tekniske handelshindringer, fysiske hindringer osv. for det frie marked, det marked, som er den vesteuropæiske kapitalismes drøm og i øvrigt har været det i mange årtier.

I sin hvidbog om det indre marked har EF-Kommissionen opregnet ikke færre end 315 – eller er det 316? – forslag om nye EF-direktiver, som skal bane vejen for det indre marked, forslag, af hvilke Kommissionen måtte se i øjnene at en hel del ville falde på kravet om enstemmighed.

Nu indføres der så efter forslaget flertalsafstemninger på hele dette område, og dermed bryder simpelt hen en dæmning sammen. Hvem forestiller sig, at den danske regering har mod eller vilje til at nedlægge veto efter Luxembourg-forligets bestemmelser den ene gang efter den anden i disse sager? Det vil man ikke gøre; så enkelt er det. Man kan godt juridisk hævde, at vetoretten bevares, men EF-bossen Delors har jo sagt det så klart – jeg citerer fra Politiken den 28. november i år:

»Flertalsbeslutninger vil skabe et nyt politisk klima; det vil moralsk og psykologisk blive sværere at benytte vetoretten.«

Sådan beskriver Delors det, og sådan vil jeg også beskrive det. Sådan bliver det.

Efter topmødet sagde Delors, at resultatet ville betyde gennemførelse af to tredjedele af

det indre marked, altså gennem flertalsafstemningerne om de mange hundrede forslag, som Kommissionen har bebudet. En lang række af disse forslag vil føre til miljøforringelser, arbejdsmiljøproblemer, problemer med forbrugerbeskyttelse osv., og der er ikke sikre garantier.

Danmark kan i dag allerede uden at spørge nogen, uden at meddele Kommissionen noget efter artikel 36 gribe til nationale foranstaltninger, hvis dyrs og menneskers sundhed er i fare, altså hvis f.eks. arbejdsmiljøet er i fare. Hvis man efter de nye regler står i den situation, at et direktiv er blevet majoriseret igennem og man skal igennem den pinagtige proces for at redde stumperne i land på arbejdsmiljøet f.eks., skal Danmark med det samme selv sende meddelelse til Kommissionen, og Kommissionen kan så omgående og i virkeligheden gennem en næsten lynjustitsproces hos Domstolen sørge for at få Danmark dømt. Det er en fuldstændig uholdbar glidebane med hensyn til miljø og arbejdsmiljø, man dér har opfundet. Jeg forstår i og for sig godt, at sådan en mand som Delors er rimelig godt tilfreds med resultatet.

Jeg spurgte forleden statsministeren, om vi kunne få en samlet oversigt over de forslag, der på den måde ville opstå problemer med. Jeg har ved en hurtig gennemgang af de forslag, som er i hvidbogen alene om de tekniske handelsændringer, ved en første gennemgang fundet i hvert fald 40 forslag, som der efter min mening vil opstå problemer med. Men jeg har så spurt statsministeren, om vi kan få en redegørelse for, hvilke problemer der vil opstå i forbindelse med disse forslag, for det er det konkrete, som sagen drejer sig om.

Statsministeren ville ikke foretage en sådan undersøgelse; det, sagen konkret drejer sig om, vil man ikke undersøge. Det var det svar, jeg fik. Det er selvfølgelig et fuldstændig uholdbart svar, og jeg går nærmest ud fra, at udenrigsministeren i dag kan meddele, at man selvfølgelig vil gennemføre den konkrete undersøgelse af de forslag, som det hele i virkeligheden drejer sig om. Men svaret var altså, at vi ikke kunne få denne undersøgelse.

Jeg vil også gerne stille udenrigsministeren et spørgsmål om rækkevidden af den nye artikel 6, hvorefter der fra 1992 ved flertalsafstemning skal foretages gennemførelse af nationale regler fra andre lande, som så vil